

Čís. 8013.

Zákon nevyžaduje, by ten, kdo se domáhá odkladu exekuce, výslovně tvrdil, že mu z pokračování v exekuci hrozí majetková újma.

(Rozh. ze dne 3. května 1928, R I 285/28.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce, rekursní soud návrh na odklad exekuce zamítl. Důvody: Z ustanovení §§ 42 až 44 ex. ř. jest patrno, že soud může odložit k návrhu exekuci, je-li tu některý z důvodů v § 42 uvedených a bylo-li by s vedením exekuce spojeno pro toho, kdo žádá za odklad, nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce nahraditelné. Prvý předpoklad pro povolení exekuce tu sice jest, neboť navrhovatelka vykázala, že podala opoziční žalobu ve smyslu § 35 ex. ř. o prohlášení nepřipustnosti exekuce (§ 42 čís. 5 ex. ř.); že by tu však byl i druhý předpoklad, nebezpečení majetkové újmy nenahraditelné nebo těžce nahraditelné, navrhovatelka vůbec ani netvrdila a ani ze spisů újma taková není patrno. Měl proto návrh na odklad býti zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursní soud nevyhověl návrhu žalující strany na odklad exekuce povolené straně usnesením okresního soudu, z toho důvodu, že žalující strana po rozumu § 44 ex. ř. netvrdila a neosvědčila, že by jí pokračováním v této exekuci přivoděna byla újma nenahraditelná, neb aspoň těžko nahraditelná. Než zákon nevyžaduje, by ten, kdo domáhá se odkladu exekuce, výslovně tvrdil, že mu z pokračování v exekuci hrozí majetková újma. Neboť § 42 ex. ř. jen praví, že odklad exekuce může býti k návrhu nařízen za předpokladů tam pod čís. 1—8 výtčených, a § 44 ex. ř. stanoví negativně, že odklad exekuce nesmí býti povolen, když v exekuci může býti pokračováno, aniž by to pro navrhovatele bylo spojeno s nebezpečím majetkové újmy nenahraditelné neb těžko nahraditelné. Důvody odkladu vypočtené v § 42 ex. ř. jsou samy o sobě již takového rázu, že podle jejich povahy lze pravidelně míti za to, že by dlužník provedením exekuce utrpěl újmu. A tomu jest tak zejména v případě čís. 5 § 42 ex. ř., když vznesena byla žaloba opoziční podle § 35 ex. ř. a v ní, jako v tomto případě, se tvrdí, že dlužník vymáhanou pohledávku věřiteli zaplatil nebo zajistil, složiv proň peníze na soudě. Tu je již spojení návrhu na odklad exekuce se žalobou bez dalšího odůvodnění zřejmým poukazem na ono nebezpečí, hrozící navrhovateli z pokračování v exekuci. Vzhledem na obsah žaloby jest pak zřejmo, že by, kdyby došlo k nucenému prodeji zabavených svršků a kdyby žalující strana v tomto sporu zvítězila, utrpěla by po případě těžce nahraditelnou škodu, rovnající se rozdílu mezi skutečnou cenou prodaných svršků a výtěžkem za ně docíleným.